

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 29 april 2004 *

I mål C-470/00 P,

Europaparlamentet, företrätt av A. Caiola och G. Ricci, båda i egenskap av ombud, senare biträdda av F. Capelli, avvocato, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

angående överklagande av dom meddelad den 26 oktober 2000 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (fjärde avdelningen) i de förenade målen T-83/99–T-85/99, Ripa di Meana m.fl. mot parlamentet (REG 2000, s. II-3493), i vilket det förs talan om att denna dom delvis skall upphävas,

i vilket de andra parterna är:

Carlo Ripa di Meana, tidigare ledamot av Europaparlamentet, Montecastello di Vibio (Italien),

* Rättegångsspråk: italienska.

Leoluca Orlando, tidigare ledamot av Europaparlamentet, Palermo (Italien),

och

Gastone Parigi, tidigare ledamot av Europaparlamentet, Pordenone (Italien),

företrädna av W. Viscardini och G. Donà, avvocati, med delgivningsadress i
Luxemburg,

sökande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av C.W.A. Timmermans (referent), tillförordnad ordförande på
femte avdelningen, samt domarna A. Rosas och A. La Pergola,

generaladvokat: J. Mischo,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören L. Hewlett,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid förhandlingen den 10 april 2003,

och efter att den 26 juni 2003 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- ¹ Europaparlamentet har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 22 december 2000, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 26 oktober 2000 i de förenade målen T-83/99–T-85/99, Ripa di Meana m.fl. mot parlamentet (REG 2000, s. II-3493) (nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten ogiltigförklarade besluten i kvestorskollegiets skrivelser nr 300762 och nr 300763 av den 4 februari 1999 om avslag på Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos respektive ansökningar om att det provisoriska pensionssystem som avses i bilaga III till bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar till Europaparlamentets ledamöter skall tillämpas med retroaktiv verkan (nedan kallade besluten av den 4 februari 1999).

Tillämpliga bestämmelser

- 2 Eftersom det inte fanns något enhetligt pensionssystem i gemenskapen för samtliga ledamöter av parlamentet antog parlamentets presidium den 24 och den 25 maj 1982 ett provisoriskt pensionssystem för ledamöter från medlemsstater vilkas nationella myndigheter inte hade antagit något pensionssystem för ledamöter av parlamentet (nedan kallat det provisoriska pensionssystemet). Detta system är även tillämpligt när nivån på och/eller villkoren för den föreskrivna pensionen inte är identiska med dem som gäller för ledamöterna av parlamentet i den medlemsstat, för vilken den berörda ledamöten av Europaparlamentet har valts. Det provisoriska pensionssystemet återfinns i bilaga III till bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar till Europaparlamentets ledamöter (nedan kallade bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar).

- 3 I bilaga III till bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar (nedan kallad bilaga III), i den version som var i kraft sedan den 25 maj 1982, föreskrevs bland annat följande:

”Artikel 1

1. Alla ledamöter av Europaparlamentet är berättigade till en ålderspension.

2. I avvaktan på att ett slutgiltigt pensionssystem för Europaparlamentets ledamöter införs inom gemenskapen kan på berörd ledamöts begäran en tillfällig pension utbetalas från gemenskapens budget — parlamentsavsnittet.

Artikel 2

1. Nivån på och villkoren för en sådan pension är identiska med vad som gäller för pensioner till parlamentsledamöter i det land där ledamoten valts.

2. Alla ledamöter som åtnjuter de förmåner som avses i artikel 1.2 betalar till gemenskapens budget en summa som beräknas på ett sådant sätt att de betalar samma allmänna bidrag som en ledamot av vederbörande nationella parlament betalar enligt de bestämmelser som där råder.

Artikel 3

För beräkning av pensionsbeloppet kan den tid som en ledamot varit ledamot av ett medlemslands parlament läggas till den tid ledamoten varit ledamot av Europaparlamentet. De perioder en ledamot har ett dubbelt mandat räknas enbart som en period.”

- 4 Det provisoriska pensionssystemet ändrades genom beslut av parlamentets presidium den 13 september 1995 (nedan kallat 1995 års beslut). Beslutet hade huvudsakligen till syfte att uppställa ett krav på att ansökningar för anslutning till detta system och för utbetalning av pensionen inges inom en föreskriven frist.

5 Artiklarna 1 och 2 i bilaga III har inte ändrats genom 1995 års beslut, vilket emellertid är fallet med artikel 3 i bilaga III. Däri föreskrivs numera följande:

”1. Ansökan om anslutning till detta provisoriska pensionssystem måste göras senast sex månader efter det att en ledamots mandat börjar.

Efter det att denna tidsfrist har löpt ut skall en ledamot anses vara medlem av pensionssystemet från och med första dagen i den månad som ansökan inkom.

2. Ansökan om utbetalning av pensionen måste göras senast sex månader från och med den dag då ledamotens rätt till pension börjar.

Efter det att denna frist har löpt ut skall pensionen betalas ut från och med första dagen i den månad ansökan inkom.”

6 Artikel 4 i bilaga III i dess lydelse enligt 1995 års beslut har nästan samma lydelse som den tidigare artikel 3 i bilagan.

7 I artikel 5 i bilaga III föreskrivs följande i den lydelse som är av relevans:

”Dessa bestämmelser skall träda i kraft från och med den dag de antas av presidiet [det vill säga den 13 september 1995].

Ledamöter vars mandat påbörjats före antagandet av dessa bestämmelser skall från och med ikraftträdandet ha sex månader på sig för att inkomma med ansökningar om anslutning till systemet.”

- 8 Samtliga ledamöter av Europaparlamentet underrättades om ändringen i bilaga III enligt 1995 års beslut genom parlamentets meddelande nr 25/95 av den 28 september 1995 (nedan kallat meddelande nr 25/95).
- 9 I artikel 27.1 och 27.2 i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar föreskrivs dessutom följande:

”1 Vid inledandet av sin mandatperiod mottar varje ledamot en kopia av dessa bestämmelser från generalsekreteraren. De bekräftar skriftligen mottagandet härav.

2 Varje ledamot som anser att dessa bestämmelser inte har tillämpats på ett korrekt sätt kan skriftligen vända sig till generalsekreteraren. Om enighet inte uppnås mellan ledamoten och generalsekreteraren hänvisas ärendet till kvestorskollegiet, som fattar beslut efter att har hört generalsekreteraren. Kvestorskollegiet kan även höra ordföranden eller presidiet.”

Bakgrund till tvisten och förfarandet vid förstainstansrätten

- 10 Carlo Ripa di Meana, Leoluca Orlando och Gastone Parigi, samtliga med italienskt medborgarskap, var ledamöter av Europaparlamentet under mandatperioden 1994/1999.

- 11 De tre ledamöterna, som trodde att de automatiskt omfattades av det provisoriska pensionssystemet, vilket är fallet för ledamöter av det italienska parlamentet, ingav aldrig någon ansökan om anslutning till det provisoriska systemet i enlighet med bilaga III i dess lydelse enligt 1995 års beslut. Det var först under de första månaderna under år 1998 som ledamöterna av en slump fick reda på att de faktiskt inte hade rätt till någon pension, eftersom de inte uttryckligen hade anslutit sig till det provisoriska pensionssystemet inom den frist på sex månader som föreskrivs i artikel 5 andra stycket i denna bilaga och som var tillämplig i förevarande fall.
- 12 De tre ledamöterna vidtog då olika åtgärder för att ansöka om anslutning till det provisoriska pensionssystemet.
- 13 Gastone Parigi ingav den 18 februari 1998 en ansökan om anslutning till det provisoriska pensionssystemet till avdelningen för socialfrågor vid parlamentets generaldirektorat för personal. Han begärde att detta system skulle tillämpas med retroaktiv verkan. Kvestorskollegiet svarade i två skrivelser av den 2 juli och av den 20 oktober 1998 att det var omöjligt att med retroaktiv verkan ansluta sig till det provisoriska pensionssystemet.
- 14 Carlo Ripa de Meana och Leoluca Orlando kontaktade parlamentets administration i syfte att ansluta sig till det provisoriska pensionssystemet med retroaktiv verkan, dock utan att inlämna någon skriftlig ansökan.
- 15 Eftersom dessa försök hos de behöriga avdelningarna vid parlamentet förblev utan resultat vände sig de tre ledamöterna till Renzo Imbeni och Guido Podestà, två av parlamentets vice ordförande, vilka också var italienska medborgare, och bad dem ingripa för att lösa detta problem. De sistnämnda skickade den 19 november 1998 en skrivelse till kvestorskollegiet för att få till stånd en omprövning av Carlo Ripa di Meanas, Leoluca Orlandos och Gastone Parisigs situation (nedan kallad skrivelsen av den 19 november 1998).

- 16 Kvestorskollegiet avslag emellertid denna begäran i skrivelser av den 4 februari 1999 till var och en av de tre berörda ledamöterna (nedan kallade skrivelserna av den 4 februari 1999), med motiveringen att alla parlamentsledamöter hade informerats om att anslutning till det provisoriska pensionssystemet endast kunde ske om en ansökan framställdes i detta avseende inom den frist som föreskrivs i 1995 års beslut.

- 17 Det var under dessa omständigheter som Carlo Ripa di Meana (mål T-83/99, Leoluca Orlando (mål T-84/99) och Gastone Parigi (mål T-85/99), genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 13 april 1999, väckte talan om ogiltigförklaring av de beslut om avslag som meddelades i skrivelserna av den 4 februari 1999.

- 18 På grund av sambandet mellan de tre målen beslutade ordföranden på förstainstansrättens fjärde avdelning den 22 maj 2000 att de skulle förenas vad gäller det muntliga förfarandet och domen.

Den överklagade domen

- 19 I den överklagade domen godtog förstainstansrätten delvis parlamentets invändning om rättegångshinder.

- 20 Förstainstansrätten fastslog nämligen, avseende Gastone Parigis talan, att kvestorskollegiets skrivelse av den 4 februari 1999 till denna ledamot inte innehöll något nytt i förhållande till skrivelserna av den 2 juli och den 20 oktober 1998, och att den följaktligen utgjorde en ren bekräftelse på besluten i de två skrivelserna. Eftersom talan inte hade väckts mot de två besluten från år 1998

inom den föreskrivna fristen och beslutet av den 4 februari 1999 inte heller föregicks av en omprövning av Gastone Parigis situation, fastslog förstainstansrätten i punkt 36 i den överklagade domen att hans talan skulle avvisas i sin helhet.

- 21 Förstainstansrätten godtog däremot inte parlamentets uppfattning att Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos talan skulle avvisas i båda fall på grund av att skrivelserna av den 4 februari 1999 endast upprepade innehållet i 1995 års beslut, mot vilket de båda ledamöterna inte hade väckt talan i tid. Förstainstansrätten fastslog i punkt 26 i den överklagade domen att ”skrivelsen av den 19 november 1998 skall ... anses utgöra en begäran från sökandena som för deras räkning hade framställts av vice ordförandena”. Den fastslog vidare följande i punkterna 27–31 i samma dom:

”27 Förstainstansrätten erinrar vidare om att domstolen i dom av den 14 december 1962 i de förenade målen 16/62 och 17/62, *Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mot rådet* (REG 1962, s. 901; svensk specialutgåva, volym 1, s. 145), har ansett att uttrycket beslut i artikel 173 [andra] stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 fjärde stycket EG), skall förstås i den tekniska mening som det ges i artikel 189 i EG-fördraget (nu artikel 249 EG) och att kriteriet för att skilja mellan en normativ rättsakt och ett beslut i den mening som avses i den sistnämnda artikeln står att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller inte.

- 28 Det framgår dessutom av fast rättspraxis att en rättsakt inte förlorar sin normativa beskaffenhet på grund av att det är möjligt att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som berörs av en rättsakt, eller till och med deras identitet (domstolens beslut av [den] 23 november 1995 i mål C-10/95 P, *Asocarne mot rådet*, REG 1995, s. I-4149, punkt 30 och där angiven rättspraxis).

- 29 Inledningsvis skall det påpekas att de definitioner som antagits i ändringen av den 13 september 1995 i bilaga III är avfattade i allmänna och abstrakta ordalag och alltså, för ledamöterna av parlamentet, medför rättsverkningar som är fastställda på ett abstrakt och allmänt sätt och följaktligen bör anses ha en allmän giltighet och normativ betydelse för var och en av ledamöterna. Även om det fastslogs att de ledamöter på vilka artikel 5.2 i ändringen av den 13 september 1995 äger tillämpning kunde identifieras vid tidpunkten för rättsaktens antagande, skulle det inte räcka för att ifrågasätta denna bestämmelses normativa beskaffenhet, med beaktande av att den endast avser objektiva rättsliga eller faktiska situationer.
- 30 Även om domstolen under vissa omständigheter har ansett att en normativ rättsakt kan beröra vissa fysiska och juridiska personer direkt och personligen (se förstainstansrättens dom av den 27 juni 2000 i de förenade målen T-172/98, T-175/98–T-177/98, [Salamander m.fl. mot parlamentet och rådet,] REG 2000, s. II-2487, punkt 30 och där angiven rättspraxis), kan inte denna rättspraxis åberopas i förevarande mål, eftersom den omtvistade bestämmelsen inte åsidosätter någon särskild rättighet för sökanden i den mening som avses i rättspraxis.
- 31 Härav följer att parlamentets argument för att talan i målen T-83/99 och T-84/99 skall avvisas inte kan godtas.”
- 22 Vid sakprövningen av Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos talan ogillade förstainstansrätten de sistnämnda parternas invändning om rättsstridighet avseende 1995 års beslut. Förstainstansrätten biföll däremot talan på de grunder som avsåg att den frist på sex månader som föreskrivs i bilaga III inte hade åsidosatts, respektive att principen om god förvaltningssed och rättssäkerhetsprincipen hade åsidosatts.

23 Förstainstansrätten fastslog särskilt följande:

”75 För att uppfylla de krav som följer av rättssäkerhetsprincipen och principen om god förvaltningssed anser förstainstansrätten att parlamentet med hänsyn till artikel 27.1 i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar till Europaparlamentets ledamöter borde ha informerat de berörda ledamöterna om ändringen av bilaga III genom personlig delgivning med mottagningskvitto.

76 Det är endast genom att agera på detta sätt som parlamentet skulle ha iakttagit ... gemenskapsdomstolarnas rättspraxis som kräver att varje rättsakt som antas av institutionerna och som har rättsverkningar skall vara klar och precis samt bringas till den berördes kännedom på ett sådant sätt att denne med säkerhet kan förvissa sig om den tidpunkt vid vilken rättsakten träder i kraft och börjar ha rättsverkningar (förstainstansrättens dom av den 7 februari 1991 i de förenade målen T-18/89 och T-24/89, Tagaras mot domstolen, REG 1991, s. II-53, punkt 40, och domstolens dom av den 23 september 1986 i mål 5/85, AKZO Chemie mot kommissionen, REG 1986, s. 2585, punkt 39[, svensk specialutgåva, volym 8, s. 715]).

77 Eftersom en sådan delgivning inte har gjorts kan en frist som antagits för ingivande av en begäran grundad på en rättsakt avseende pensionsrättigheter av den typ som avses i förevarande mål enligt gemenskapsdomstolarnas rättspraxis endast börja löpa när den berörde fått kännedom om rättsaktens existens och inom rimlig tidsfrist fått en exakt kännedom om denna rättsakt (förstainstansrättens dom av den 15 mars 1994 i mål T-100/92, La Pietra mot kommissionen, REGP [1994,] s. I-A-83 och II-275, punkt 30 och där angiven rättspraxis).

78 Sökandena har visserligen inte bestritt att de fick kännedom om existensen av ändringen av bilaga III under de första månaderna under år 1998.

Parlamentet har emellertid inte bevisat att de fick exakt kännedom om ändringsakten tidigare än sex månader före ingivande av begäran, den 19 november 1998. Dessutom visar omständigheterna i fallet att exakt kännedom erhöles inom rimlig tidsfrist.

- 79 Sökandena har följaktligen ingivit en begäran om anslutning till det provisoriska pensionssystemet inom den frist som anges i ändringen av bilaga III.”
- 24 På grundval av ovannämnda överväganden beslutade förstainstansrätten i punkterna 1 och 3 i domslutet i den överklagade domen att ogiltigförklara besluten av den 4 februari 1999 respektive förplikta parlamentet att bära sin rättegångskostnad och ersätta Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando's rättegångskostnader i målen T-83/99 och T-84/99.
- 25 I punkterna 2 och 4 i samma domslut beslutade däremot förstainstansrätten att avvisa Gastone Paris talan och att förplikta honom att bära sin rättegångskostnad och ersätta parlamentets rättegångskostnad i mål T-85/99.

Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

- 26 Parlamentet har i sitt överklagande yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen i den del den avser målen T-83/99 och T-84/99,

— följaktligen avvisa, alternativt ogilla, Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos talan,

— förplikta sistnämnda parter att ersätta samtliga rättegångskostnader som uppkommit under förfarandena vid förstainstansrätten och domstolen.

27 Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando har yrkat att domstolen skall

— fastställa att det är uppenbart att överklagandet i sin helhet inte kan tas upp till sakprövning eller att det är ogrundat,

— följaktligen fastställa punkterna 1 och 3 i domslutet i den överklagade domen genom att slutgiltigt och till fullo bifalla Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos yrkanden i första instans, samt

— förplikta parlamentet att även ersätta rättegångskostnaderna för överklagandet.

28 För det fall domstolen helt eller delvis skulle bifalla överklagandet har Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando i andra hand yrkat att domstolen skall

— avvisa parlamentets yrkande om att de skall förpliktas att ersätta samtliga rättegångskostnader som uppkommit under förfarandet vid förstainstansrätten, eftersom det är fråga om nya yrkanden som framställts för första gången i överklagandet i strid med artikel 113.1 andra strecksatsen i domstolens rättegångsregler,

— av rättviseskäl besluta att rättegångskostnaderna för överklagandet skall delas.

29 Gastone Parigi har genom skrivelse, som inlämnades i enlighet med artikel 115.1 i rättegångsreglerna, ingett ett anslutningsöverklagande avseende den överklagade domen i den del förstainstansrätten i punkt 4 i domslutet i denna dom förpliktade Gastone Parigi att bära sin rättegångskostnad och att ersätta parlamentets rättegångskostnad. Gastone Parigi har i detta överklagande yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen enbart i den del som avser punkt 4 i domslutet, vilken gäller mål T-85/99,

— följaktligen fastställa, vad gäller mål T-85/99, att vardera parten skall bära sin rättegångskostnad, samt

— förplikta parlamentet att ersätta rättegångskostnaderna för förevarande överklagande.

30 För det fall domstolen helt eller delvis ogillar anslutningsöverklagandet har Gastone Parigi yrkat att domstolen, av rättviseskäl, skall besluta att rättegångskostnaderna för överklagandet skall delas.

- 31 Parlamentet har yrkat att domstolen skall avvisa anslutningsöverklagandet och förplikta Gastone Parigi att ersätta samtliga rättegångskostnader för överklagandet.

Begäran om återupptagande av det muntliga förfarandet

- 32 Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando har genom ansökan av den 1 augusti 2003, som inkom till domstolens kansli den 7 augusti samma år, begärt att det muntliga förfarandet skall återupptas för det fall domstolen har för avsikt att följa generaladvokatens förslag till avgörande. De anser nämligen att förslaget till avgörande är grundat på en ofullständig tolkning av den överklagade domen och på domstolens dom av den 6 juli 1988 i mål 236/86, Dillinger Hüttenwerke mot kommissionen (REG 1988, s. 3761), som avsåg en situation som skiljer sig från den som är i fråga i förevarande mål.
- 33 Domstolen erinrar om att den enligt artikel 61 i rättegångsreglerna, ex officio, på förslag av generaladvokaten eller på parternas begäran kan besluta att återuppta det muntliga förfarandet om den anser att den inte har tillräcklig kännedom om omständigheterna i målet eller om målet skall avgöras utifrån skäl som parterna inte har haft tillfälle att diskutera (se, bland annat, dom av den 18 juni 2002 i mål C-299/99, Philips, REG 2002, s. I-5475, punkt 20, av den 7 november 2002 i mål C-184/01 P, Hirschfeldt mot AEE, REG 2002, s. I-10173, punkt 30, och av den 13 november 2003 i mål C-209/01, Schilling och Fleck-Schilling, REG 2003, s. I-13389, punkt 19).
- 34 Domstolen fastslår att det i förevarande fall saknas anledning att återuppta det muntliga förfarandet som avslutades den 26 juni 2003, eftersom den har tillgång till samtliga uppgifter som är nödvändiga för att avgöra förevarande mål.

- 35 Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlando's begäran om återupptagande av det muntliga förfarandet skall således avslås.

Det huvudsakliga överklagandet

- 36 Parlamentet har till stöd för sitt överklagande anfört tre grunder vilka avser att förstainstansrätten gjort en felaktig bedömning av betydelsen av skrivelsen av den 19 november 1998, att talan inte kunde väckas mot skrivelserna av den 4 februari 1999, respektive att förstainstansrätten gjort en felaktig rättstillämpning vad gäller prövningen i sak i målet. Parlamentet har vad gäller den sistnämnda grunden särskilt ifrågasatt förstainstansrättens tolkning av artikel 27.1 i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar och relevansen av förstainstansrättens hänvisning till dess rättspraxis avseende ”exakt” kännetecken om gemenskapsrättsakter.

Den första grunden

Parternas argument

- 37 Parlamentet har som första grund ifrågasatt påståendet i punkt 26 i den överklagade domen att ”skrivelsen av den 19 november 1998 skall ... anses utgöra en begäran från sökandena som för deras räkning hade framställts av vice ordförandena”. Parlamentet anser nämligen att en sådan skrivelse inte under några omständigheter kan anses utgöra en ansökan om anslutning till det provisoriska pensionssystemet. För det första hade nämligen de berörda vice ordförandena ingen särskild befogenhet — varken på grundval av någon

bestämmelse eller på grundval av en fullmakt från Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando — att inge en sådan ansökan för deras räkning. För det andra har dessa två ledamöter själva medgett att de aldrig har ingett någon ansökan om anslutning till det provisoriska pensionssystemet enligt de formkrav som föreskrivs i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar och inte heller på något annat sätt. Parlamentet har gjort gällande att ledamöterna framställde en muntlig förfrågan till parlamentets tjänstemän, endast i syfte att erhålla information om det provisoriska pensionssystemet. Dessa tjänstemän uppgav då såväl att det förelåg en skyldighet att skriftligen ansöka om anslutning till systemet som att det fanns särskilda formulär för denna ansökan.

38 Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando har inledningsvis uppgett att överklagandet inte kan prövas på denna första grund, eftersom den har till syfte att vid domstolen ifrågasätta förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna. De har samtidigt gjort gällande att förstainstansrätten inte har gjort sig skyldig till något fel när den fastslog att skrivelsen av den 19 november 1998 utgjorde sökandenas ansökan om anslutning till det provisoriska pensionssystemet, eftersom det varken i bilaga III eller i någon annan bestämmelse i den nationella rätten eller i gemenskapsrätten föreskrivs några formföreskrifter för att inge en sådan ansökan. Det föreligger således inga hinder för ledamöterna att vända sig till två av parlamentets vice ordförande och befullmäktiga dem att inge en sådan ansökan för ledamöternas räkning. Eftersom det saknas tvingande bestämmelser avseende en sådan fullmakt, bör denna kunna utfärdas utan att huvudmannen behöver iaktta några formföreskrifter.

39 Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando har tillagt att det under alla omständigheter klart och tydligt angavs i skrivelsen av den 19 november 1998 att det förekom en fullmakt som de hade utfärdat och som inte har ifrågasatts av parlamentet, eftersom kvestorskollegiet fann att det inte bara var nödvändigt att besvara skrivelsen utan även att rikta sig direkt till var och en av de berörda ledamöterna genom separata skrivelser vilka innehöll en uttrycklig hänvisning till deras ansökan om anslutning till det provisoriska pensionssystemet.

Domstolens bedömning

— Huruvida överklagandet kan prövas på den första grunden

- 40 Det skall inledningsvis erinras om att ett överklagande enligt artikel 225 EG och artikel 58 i domstolens stadga skall vara begränsat till rättsfrågor. Enligt fast rättspraxis är således förstainstansrätten dels ensam behörig att fastställa de faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, dels ensam behörig att bedöma dessa faktiska omständigheter. Bedömningen av de faktiska omständigheterna är därför inte, utom då uppgifterna om dessa har missuppfattats, en rättsfråga som i sig är underställd domstolens kontroll inom ramen för ett överklagande (se bland annat dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., REG 1994, s. I-1981, punkterna 47–49, av den 11 februari 1999 i mål C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-769, punkt 29, och beslut av den 24 juli 2003 i mål C-233/03 P(R), Linea GIG mot kommissionen, REG 2003, s. I-7911, punkterna 34 och 35).
- 41 Det är däremot klarlagt att, när förstainstansrätten har fastställt eller bedömt de faktiska omständigheterna, domstolen enligt artikel 225 EG är behörig att pröva förstainstansrättens rättsliga bedömning av dessa omständigheter och de rättsliga följderna därav. Såsom domstolen har fastslagit vid flera tillfällen, utgör en sådan rättslig bedömning en rättsfråga som i sig kan underställas domstolens kontroll inom ramen för ett överklagande (se bland annat dom av den 19 oktober 1995 i mål C-19/93 P, Rendo m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. I-3319, punkt 26, och av den 29 juni 2000 i mål C-154/99 P, Politi mot Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen, REG 2000, s. I-5019, punkt 11).
- 42 I motsats till vad Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando har gjort gällande är detta emellertid just fallet i förevarande mål. Parlamentet har i sin första grund

nämligen inte bestridit själva förekomsten av skrivelsen av den 19 november 1998, men däremot den omständigheten att förstainstansrätten fastställde att denna utgjorde en ansökan om anslutning till det provisoriska pensionssystemet och de rättsliga följderna därav.

43 Överklagandet kan således tas upp till sakprövning på denna grund.

— Prövning i sak

44 Domstolen kan däremot inte godta parlamentets påstående att skrivelsen av den 19 november 1998 utgör en informell åtgärd för att erhålla en omprövning av Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos situation, men inte under några omständigheter kan anses utgöra en ansökan om anslutning till det provisoriska pensionssystemet som två av parlamentets vice ordförande har ingett för de två ledamöternas räkning.

45 Såsom generaladvokaten angav i punkterna 37 och 38 i sitt förslag till avgörande vederläggs nämligen detta påstående av att ett av parlamentets organ, nämligen kvestorskollegiet, faktiskt ansåg att denna skrivelse utgjorde en ansökan om anslutning till det provisoriska pensionssystemet, vilken dock avslogs genom en skrivelse till var och en av de berörda ledamöterna, vilket förstainstansrätten konstaterade.

46 Det har vid dessa förhållanden inte visats att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning när den fastslog att skrivelsen av den 19 november 1998 utgjorde Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos ansökan om anslutning till det provisoriska pensionssystemet, vilken ingetts av två av parlamentets vice ordförande för deras räkning.

- 47 Därav följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den första grund som parlamentet anfört till stöd för sitt överklagande.

Den andra grunden

Parternas argument

- 48 Parlamentet har som andra grund, vilken också avser huruvida Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos talan kunde tas upp till sakprövning av förstainstansrätten, i huvudsak gjort gällande att förstainstansrätten ogiltigförklarade skrivelserna av den 4 februari 1999 utan att först göra en precis rättslig bedömning av dessa. Enligt parlamentet utgör nämligen dessa skrivelser inget annat än skriftliga meddelanden i informationssyfte vilka ovannämnda kollegium sände för att bekräfta en befintlig situation som de berörda ledamöterna hade god kännedom om. Skrivelserna kan inte under några omständigheter anses utgöra beslut av parlamentet som kan angripas genom en talan om ogiltigförklaring.
- 49 Parlamentet har i detta hänseende för det första bestridit påståendet i punkt 30 i den överklagade domen att 1995 års beslut ”inte åsidosätter någon särskild rättighet för sökanden i den mening som avses i rättspraxis”. Enligt parlamentet påverkar nämligen 1995 års beslut ledamöternas subjektiva rättsliga ställning, eftersom det därigenom infördes frister för att inlämna en ansökan för att erhålla pension. Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando hade således rätt att väcka talan om ogiltigförklaring av detta beslut. Denna talan skulle emellertid ha väckts inom de frister som föreskrivs i artikel 230 EG. Utgången av dessa frister kan inte i något fall avhjälpas genom en talan, som inlämnas efter denna utgång, mot ”artighetsskrivelser”, vilka endast bekräftar en regel som parlamentsledamöterna känner till.

50 Parlamentet har för det andra gjort gällande att det förekommer motstridigheter i den överklagade domen, eftersom förstainstansrätten å ena sidan, i punkterna 29 och 30 i den överklagade domen, angav att 1995 års beslut skall anses utgöra en normativ rättsakt med allmän giltighet som inte åsidosatte någon särskild rättighet för Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando, och å andra sidan, i punkt 75 i samma dom, angav att parlamentet, för att uppfylla de krav som följer av rättssäkerhetsprincipen och principen om god förvaltningssed, borde ha informerat de berörda ledamöterna om ändringen i bilaga III genom personlig delgivning med mottagningskvitto. Enligt parlamentet kan nämligen inte dessa två påståenden göras gällande samtidigt, eftersom 1995 års beslut antingen skall anses utgöra en rättsakt med allmän giltighet som inte påverkar sina adressaters rättigheter och i sådant fall skall de sätt på vilka en institution vanligen meddelar sina ledamöter således anses tillräckliga, eller så utgör ett sådant beslut en rättsakt med individuell giltighet som skall delges samtliga ledamöter. I det sistnämnda fallet skulle ledamöterna ha väckt talan om ogiltigförklaring av rättsakten inom den föreskrivna fristen, vilken började löpa den dag då de fick kännedom om rättsakten. Eftersom denna frist hade löpt ut borde förstainstansrätten ha avvisat talan.

51 Parlamentet har för det tredje gjort gällande att skrivelserna av den 4 februari 1999 inte i något fall kan anses utgöra beslut av parlamentet, eftersom Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando inte hade ingett någon ansökan om anslutning till det provisoriska pensionssystemet och de genom sitt informella och avvikande tillvägagångssätt, genom att kontakta två av de vice ordförandena, under alla omständigheter inte omfattas av de vanliga reglerna och förfarandena. Parlamentet har i detta hänseende särskilt hänvisat till artikel 27.2 i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar, enligt vilken en ledamot som anser att dessa bestämmelser inte har tillämpats på ett korrekt sätt skriftligen skall vända sig till parlamentets generalsekreterare, eftersom kvestorskollegiet endast utgör sista instans när enighet inte uppnås mellan ledamoten och generalsekreteraren.

52 Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando har gjort gällande att överklagandet inte kan prövas på den andra grunden, eftersom den, i likhet med den första grunden, avser förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna. De har samtidigt bestridit parlamentets påstående att skrivelserna av den

4 februari 1999 endast utgör bekräftande ”artighetsskrivelser”. De har i detta hänseende hänvisat till att skrivelserna tydligt är utformade som beslut och till domstolens rättspraxis och, särskilt, till domstolens dom av den 23 mars 1993 i mål C-314/91, Weber mot parlamentet (REG 1993, s. I-1093). Däri fastslog domstolen att en parlamentsledamots talan avseende en skrivelse av kvestorskollegiet genom vilken ledamotens ansökan om avgångsvederlag — som, i likhet med den pension som är aktuell i detta fall, föreskrevs i en mer allmän bestämmelse — avslogs, kunde tas upp till sakprövning. Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando har genom denna hänvisning gjort gällande att det även i förevarande fall faktiskt är skrivelserna av den 4 februari 1999 som har en konkret inverkan på deras ekonomiska ställning och inte parlamentets allmänna bestämmelser om pension. Det är således dessa skrivelser och inte 1995 års beslut som skall utgöra föremål för en talan om ogiltigförklaring.

Domstolens bedömning

- 53 Inledningsvis finner domstolen att Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos invändning om att överklagandet inte kan prövas på den andra grunden inte kan godtas. Eftersom det är klarlagt att parlamentet, genom denna grund, inte bestrider själva förekomsten av skrivelserna av den 4 februari 1999 utan förstainstansrättens rättsliga bedömning av skrivelserna såsom beslut av parlamentet, är domstolen behörig, i enlighet med den rättspraxis som anges i punkt 41 i förevarande dom, att pröva denna rättsliga bedömning.
- 54 Vid dessa förhållanden skall domstolens prövning endast inriktas på den andra grundens första del, som rör påståendet att skrivelserna är bekräftelser samt det fel som förstainstansrätten påstår ha gjort i punkt 30 i den överklagade domen. Denna grundens andra del, som rör motstridigheter mellan å ena sidan punkterna 29 och 30 i den överklagade domen och å andra sidan punkt 75 i samma dom, avser sättet att delge 1995 års beslut och skall därför prövas samtidigt som den tredje grunden. Vad gäller den andra grundens tredje del, som avser Carlo Ripa di

Meanas och Leoluca Orlandos underlåtenhet att ansöka om anslutning till det provisoriska pensionssystemet, konstaterar domstolen att den sammanfaller med den första grunden och således inte kan godtas av samma skäl.

- 55 Den andra grundens första del grundas i huvudsak på påståendet att skrivelserna av den 4 februari 1999 endast utgör en bekräftelse av 1995 års beslut. Därför skall inledningsvis beslutets exakta juridiska karaktär undersökas.
- 56 Parlamentets argument att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning när den i punkt 30 i den överklagade domen fastställde att 1995 års beslut "inte åsidosätter någon särskild rättighet för [de berörda ledamöterna]" kan inte godtas. Såsom tydligt framgår av punkterna 4–7 i förevarande dom, föreskrivs i beslutet nämligen endast en allmän skyldighet för de ledamöter som omfattas av bilaga III att dels ansöka om anslutning till det provisoriska pensionssystemet senast sex månader efter det att den berörda ledamotens mandat börjar, dels ansöka om utbetalning av denna pension senast sex månader från och med den dag ledamotens rätt till pension börjar. Såsom Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando på goda grunder har betonat i sitt svaromål, hade de inget intresse av att begära ogiltigförklaring av detta beslut, som innehåller en uttrycklig övergångsbestämmelse till förmån för de ledamöter vilkas mandat löpte vid tiden för dess antagande, utan endast att beslutet skulle tillämpas på dem från det datum då de fick kännedom om det.
- 57 Skrivelserna av den 4 februari 1999 har däremot en helt annan karaktär. När kvestorskollegiet besvarade den ansökan som två av parlamentets vice ordförande ingav för Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos räkning, bekräftade det nämligen inte endast förekomsten av en obligatorisk frist för att inlämna ansökningar om anslutning till det provisoriska pensionssystemet. Det avslog denna ansökan och angav uttryckligen att det var omöjligt för de två berörda ledamöterna att med retroaktiv verkan ansluta sig till detta system, eftersom den frist som föreskrivs i 1995 års beslut inte hade iakttagits.

- 58 Av vad anförts följer att förstainstansrätten inte har gjort en felaktig rättstillämpning när den fastställde att skrivelserna av den 4 februari 1999 utgjorde beslut av parlamentet och att de inte var bekräftelser. Eftersom sådana skrivelser faktiskt påverkar de berörda ledamöternas konkreta ekonomiska ställning, utgör de rättsakter som har rättsverkningar vilka går utöver den interna organisationen av institutionens arbete. De kunde således bli föremål för en talan om ogiltigförklaring inom de frister som föreskrivs i detta syfte (se, bland annat, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Weber mot parlamentet, punkt 11).
- 59 Därav följer att överklagandet inte heller kan vinna bifall på parlamentets andra grund.

Den tredje grunden

- 60 Parlamentet har som tredje grund slutligen ifrågasatt förstainstansrättens slutsats att Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando hade inlämnat sina ansökningar om anslutning till det provisoriska pensionssystemet inom den frist som föreskrivs i detta syfte i 1995 års beslut. Det har i detta hänseende anförts fyra argument som avser, för det första, en felaktig tolkning av artikel 27.1 i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar, för det andra, motstridigheter i den överklagade domen mellan, å ena sidan, skälen för att uppta Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos talan till sakprövning och å andra sidan skälen för att bifalla talan, för det tredje att förstainstansrättens hänvisning till dess rättspraxis avseende exakt kännedom om rättsakter var irrelevant samt, för det fjärde, en oberättigad omvänd bevisbörd avseende denna kännedom.

Den tredje grundens första och andra delar

Parternas argument

- 61 Parlamentet har genom den tredje grundens två första delar, vilka skall behandlas samtidigt med avseende på deras föremål, huvudsakligen ifrågasatt bedömningen i punkterna 75 och 76 i den överklagade domen, att parlamentet, för att uppfylla de krav som följer av rättssäkerhetsprincipen och principen om god förvaltnings- sed och med hänsyn till artikel 27.1 i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar, borde ha informerat de berörda ledamöterna om ändringen i bilaga III genom personlig delgivning med mottagningskvitto.
- 62 Ett sådant tillvägagångssätt för att informera ledamöterna följer inte av bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar, eftersom artikel 27.1 i dessa bestämmelser endast rör de bestämmelser som är i kraft då ledamöterna påbörjar sitt mandat och inte de ändringar i dessa bestämmelser eller i deras bilagor som sker därefter. Parlamentet har gjort gällande att det visserligen är motiverat att kräva en personlig delgivning — med mottagningskvitto — av de bestämmelser som är i kraft då nyvalda ledamöter påbörjar sina mandat. Det är däremot möjligt att tillämpa de flexiblere informationssätt som används för den interna spridningen av parlamentets rättsakter när det är fråga om senare ändringar i dessa bestämmelser, eftersom ledamöterna då utgör en del av institutionen och således lättare kan ta del av dessa ändringar. Genom att tolka artikel 27.1 i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar extensivt, har förstainstansrätten således behandlat olika situationer lika och på så sätt åsidosatt principen om faktisk likabehandling.

63 Vidare instämmer visserligen parlamentet i förstainstansrättens bedömning, i punkt 76 i den överklagade domen, att gemenskapsdomstolarnas rättspraxis ”kräver att varje rättsakt som antas av institutionerna och som har rättsverkningar skall vara klar och precis samt bringas till den berördes kännedom på ett sådant sätt att denne med säkerhet kan förvissa sig om den tidpunkt vid vilken rättsakten träder i kraft och börjar ha rättsverkningar”. Det har dock uppgett att denna regel endast gäller individuella rättsakter eller, under alla omständigheter, rättsakter som har en inverkan på specifika personers situation. Det följer emellertid av punkterna 28–30 i den överklagade domen att förstainstansrätten jämställde ändringen i bilaga III med en rättsakt med allmän giltighet, som antagits för att reglera pensionsrättigheterna för samtliga nuvarande och framtida ledamöter, vilka inte omfattas av ett nationellt pensionssystem. Förstainstansrätten gjorde således en felaktig rättstillämpning när den i punkterna 75–78 i den överklagade domen fastställde att ovannämnda beslut utgjorde en sådan individuell administrativ rättsakt som skall delges ledamöterna personligen med mottagningskvitto.

64 Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando har med avseende på dessa två argument anfört att de saknade intresse av att väcka talan mot 1995 års beslut, om det, såsom parlamentet gjort gällande, verkligen utgör en rättsakt med allmän giltighet som har till syfte att reglera situationen för samtliga nuvarande och framtida ledamöter vilka inte omfattas av ett nationellt pensionssystem. De har även gjort gällande att bilaga III utgör en integrerad del av de bestämmelser för kostnadsersättning och andra ersättningar som de erhöll en kopia av med mottagningskvitto när de påbörjade sina mandat. Det fanns således anledning, med hänsyn till rättssäkerheten och till god förvaltningssed, att följa det förfarande som föreskrivs i artikel 27.1 i dessa bestämmelser vid ändringar i bestämmelserna. De grundar sig i detta hänseende på gemenskapsinstitutionernas praxis att i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra samtliga ändringar som görs i de bestämmelser som dessförinnan har offentliggjorts. De har till stöd för sitt påstående anfört det fall då en ledamot erhöll ett skriftligt meddelande om parlamentets ändringar av det kompletterande pensionssystemet såväl i parlamentet som i dennes privata bostad. Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando anser att samma sätt för att informera borde ha tillämpats i deras fall.

Domstolens bedömning

- 65 Förstainstansrätten grundade kravet på en personlig delgivning med mottagningskvitto av 1995 års beslut i huvudsak på dels lydelsen av artikel 27.1 i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar, dels domstolens rättspraxis enligt vilken varje rättsakt som antas av institutionerna och som har rättsverkningar skall vara klar och precis samt bringas till den berördes kännedom på ett sådant sätt att denne med säkerhet kan förvissa sig om den tidpunkt vid vilken rättsakten träder i kraft och börjar ha rättsverkningar. Domstolen skall därför inledningsvis pröva huruvida dessa förutsättningar är riktiga.
- 66 Det skall först konstateras att förstainstansrätten felbedömde räckvidden av artikel 27.1 i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar, när den av lydelsen i denna artikel drog slutsatsen att det förelåg ett krav på personlig delgivning av 1995 års beslut. I denna bestämmelse föreskrivs visserligen att ledamöterna, vid inledande av sin mandatperiod, mottar en kopia av dessa bestämmelser från parlamentets generalsekreterare och att de skriftligen bekräftar mottagandet härav. I artikeln föreskrivs emellertid ingen skyldighet att delge ändringar som, i förekommande fall, därefter görs i dessa bestämmelser, särskilt ändringar i bilagorna till dessa bestämmelser. Det är emellertid i förevarande fall ostridigt att 1995 års beslut utgör en sådan ändring.
- 67 Regeln att ändringar i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar skall delges personligen med mottagningskvitto följer inte heller av något formkrav, som förutsätter att samma sätt som används för att underrätta en rättsakts adressat om denna rättsakt även skall användas för samtliga ändringar som senare görs i denna rättsakt. Det informationssätt som föreskrivs i artikel 27.1 i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar förklaras av parlamentets önskan att säkerställa att nya parlamentsledamöter, när de inleder sin mandatperiod, verkligen får kännedom om de gällande ekonomiska

bestämmelser som är tillämpliga på parlamentets ledamöter, vilket för övrigt framgår av bestämmelsens lydelse. När ledamöterna har inlett sina mandatperioder kan däremot de traditionella sätten för institutionens interna kommunikation anses vara tillräckliga för att effektivt informera ledamöterna om parlamentets ändringar i ovannämnda bestämmelser.

68 Förstainstansrättens hänvisade i punkt 76 i den överklagade domen till domstolens rättspraxis enligt vilken varje rättsakt som antas av institutionerna och som har rättsverkningar skall vara klar och precis samt bringas till den berördes kännedom på ett sådant sätt att denne med säkerhet kan förvissa sig om den tidpunkt vid vilken rättsakten träder i kraft och börjar ha rättsverkningar. Det kan i detta hänseende inte bestridas att rättsakter, genom vilka vissa personer åläggs skyldigheter, under alla omständigheter skall bringas till dessa personers kännedom på ett ändamålsenligt sätt. I motsats till vad förstainstansrätten fastslog i ovannämnda punkt 76 framgår det emellertid varken av denna regel — som följer av väsentliga rättssäkerhetshänsyn — eller av den rättspraxis som förstainstansrätten hänvisade till i denna punkt i den överklagade domen att underrättelse om dessa rättsakter under alla omständigheter skall ske genom personlig delgivning med mottagningskvitto. I domarna i de ovannämnda målen *Tagaras mot domstolen* och *AKZO Chemie mot kommissionen* anges nämligen endast, i den förstnämnda domen, att det är nödvändigt att exakt fastställa den rättsakt som går sökanden emot i detta mål och, i den sistnämnda domen, att det är nödvändigt att offentliggöra beslut om bemyndigande för kommissionsledamöter.

69 Såsom generaladvokaten har angett i punkterna 78 och 79 i sitt förslag till avgörande, är förstainstansrättens hänvisning till begreppet ”rättsakt som antas av institutionerna och som har rättsverkningar” inte otvetydig i förevarande fall, eftersom särskilt domen i det ovannämnda målet *Tagaras mot domstolen*

föranleddes av en talan om ogiltigförklaring av ett beslut om tillsättning av en provanställd tjänsteman, det vill säga ett individuellt beslut. Såsom parlamentet på goda grunder har uppgett i sitt överklagande, framgår det emellertid tydligt av punkterna 29 och 30 i den överklagade domen att detta inte är fallet i förevarande mål. Förstainstansrätten jämförde nämligen 1995 års beslut med en normativ rättsakt med allmän giltighet och ansåg följaktligen att beslutet inte hade åsidosatt någon särskild rättighet för de berörda ledamöterna.

- 70 Förstainstansrätten har under dessa omständigheter gjort en felaktig rättstillämpning när den i punkt 75 i den överklagade domen fastslog att ändringen i bilaga III utgjorde en administrativ rättsakt som skulle delges de berörda ledamöterna personligen med mottagningskvitto.
- 71 Av vad anförts följer att den överklagade domen skall upphävas, utan att det är nödvändigt att behandla den tredje grundens tredje och fjärde delar.

Prövning i sak av Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos talan

- 72 I enlighet med artikel 61 första stycket i domstolens stadga kan domstolen, om den upphäver förstainstansrättens avgörande, själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande, eller återförvisa målet till förstainstansrätten för avgörande.

73 Domstolen fastslår att den förfogar över samtliga uppgifter som krävs för att avgöra Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos talan om ogiltigförklaring av beslutet av den 4 februari 1999, att avslå deras ansökningar om anslutning med retroaktiv verkan till det provisoriska pensionssystemet.

74 Såsom framgår av punkterna 62–68 i den överklagade domen, var de båda ledamöternas talan om ogiltigförklaring huvudsakligen grundad på den omständigheten att de inte erhållit meddelande nr 25/95 och på argumentet att de skulle ha underrättats om ändringen i bilaga III genom personlig delgivning med mottagningskvitto, i enlighet med artikel 27.1 i bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar.

75 Det framgår emellertid av punkt 66 i förevarande dom att denna bestämmelse inte medför en sådan skyldighet, eftersom bestämmelsen endast rör personlig delgivning av de bestämmelser för kostnadsersättning och andra ersättningar som är i kraft när parlamentsledamöterna inleder sin mandatperiod.

76 Vad gäller Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos argument att de inte erhållit meddelande nr 25/95 och följaktligen inte hade underrättats om ändringen i bilaga III, konstaterar domstolen att Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando var ledamöter av parlamentet när ändringen antogs. De förutsattes således särskilt noga följa dessa organs arbete och hålla sig underrättade om organens beslut, särskilt inom ett sådant område som det i förevarande mål, som har en direkt inverkan på deras ekonomiska rättigheter.

- 77 Det framgår för övrigt såväl av de handlingar som har inlämnats till domstolen som av parlamentets förklaringar vid förhandlingen att meddelande nr 25/95 av den 28 september 1995 inte utgör den enda handling genom vilken parlamentets ledamöter underrättades om ändringen. De berörda ledamöterna fick nämligen även kännedom om ändringen genom protokollet från presidiets sammanträde den 13 september 1995, som delades ut till samtliga ledamöter i enlighet med bestämmelserna i artikel 28.1 i parlamentets arbetsordning och genom den konsoliderade versionen av bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar, vilken offentliggjordes i mars 1996 och september 1997. Den grund som Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando anförde i första instans, enligt vilken ändringen i bilaga III inte offentliggjordes enligt gällande bestämmelser, kan således inte godtas.
- 78 Av vad anförts följer att de två ledamöternas talan mot besluten av den 4 februari 1999 skall ogillas.

Anslutningsöverklagandet

- 79 Gastone Parigi har i sitt anslutningsöverklagande yrkat att domstolen skall upphäva punkt 4 i domslutet i den överklagade domen i den del han förpliktades att inte bara bära sin rättegångskostnad utan också ersätta parlamentets rättegångskostnad i mål T-85/99.
- 80 Parlamentet har bestridit Gastone Parigis påstående att hans överklagande utgör ett anslutningsöverklagande och gjort gällande att det utgör ett självständigt överklagande som har inlämnats för sent och att det således skall avvisas. Detta överklagande skall under alla omständigheter avvisas, eftersom det i motsats till vad som föreskrivs i artikel 51 andra stycket i EG-stadgan för domstolen endast avser rättegångskostnadernas storlek och fördelning.

- 81 Domstolen fastslår att det inte är nödvändigt att pröva parlamentets övriga argument för att bestrida upptagandet till sakprövning av Gastone Parigis överklagande, utan erinrar endast om att enligt såväl artikel 51 andra stycket i EG-stadgan för domstolen, vilken var tillämplig då Gastone Parigis överklagande inlämnades, som artikel 58 andra stycket i domstolens stadga, vilken är i kraft för närvarande, får inte ett överklagande endast avse rättegångskostnadernas storlek och fördelning.
- 82 Eftersom det i de två bestämmelserna inte görs någon åtskillnad med avseende på överklagandets form eller ingivande och det är klarlagt att Gastone Parigis överklagande endast avser rättegångskostnaderna, skall överklagandet avvisas.

Rättegångskostnader

- 83 Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando har i sin svarsskrivelse yrkat — för det fall domstolen bifaller parlamentets överklagande — att domstolen under alla omständigheter skall avvisa parlamentets yrkande om att ”sökandena i första instans skall ersätta samtliga rättegångskostnader som uppkommit under förfarandet vid förstainstansrätten ...”. De anser nämligen att sådana yrkanden utgör nya yrkanden, vilka är förbjudna enligt artikel 113.1 andra strecksatsen i domstolens rättegångsregler. Parlamentet hade nämligen inte vid förstainstansrätten framställt något specifikt yrkande om förpliktigande av sökandena, utan endast yrkat att förstainstansrätten skulle besluta om rättegångskostnaderna i enlighet med gällande rätt. Parlamentet skulle således ha burit sin egen rättegångskostnad om det hade vunnit målet i första instans i enlighet med artikel 87.2 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler, där det föreskrivs att ”[t]appande part skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats”.

84 Parlamentet har i detta hänseende gjort gällande att dess yrkande om att sökandena i första instans skulle förpliktas att ersätta samtliga rättegångskostnader som uppkommit under förfarandet vid förstainstansrätten inte framställts för första gången vid överklagandet, utan att det hade framställts vid förstainstansrätten i andra ordalag. Förstainstansrätten förstod dessutom yrkandet, eftersom den i mål T-85/99 förpliktade Gastone Parigi att bära sin rättegångskostnad samt ersätta parlamentets rättegångskostnad.

85 Parlamentet har även erinrat om att ersättning av rättegångskostnader inte kan utgöra annat än en konsekvens av det avgörande som gemenskapsdomstolarna fattar avseende talans upptagande till sakprövning och prövning i sak. Om Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos talan om ogiltigförklaring av besluten av den 4 februari 1999 ogillas, är det logiskt att de ersätter parlamentets rättegångskostnad.

86 Domstolen erinrar inledningsvis om att ett yrkande om att domstolen eller förstainstansrätten skall besluta om rättegångskostnader ”i enlighet med gällande rätt” inte utgör ett uttryckligt yrkande om att motparten skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, vilket Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando med rätta har påpekat i sin duplik (se, bland annat, för ett liknande resonemang, dom av den 9 juni 1992 i mål C-30/91 P, Lestelle mot kommissionen, REG 1992, s. I-3755, punkt 38). Enligt artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler — som är tillämplig i mål om överklaganden enligt artikel 118 i samma regler — och artikel 87.2 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler, kan tappande part endast förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta uttryckligen har yrkats.

87 Den omständigheten att parlamentet yrkade att förstainstansrätten skulle besluta om rättegångskostnaderna i enlighet med gällande rätt binder emellertid inte

domstolen när den skall bedöma hur rättegångskostnaderna — inklusive de kostnader som uppstått under förfarandet vid förstainstansrätten — skall fördelas i samband med överklagandet, vilket generaladvokaten har angett i punkt 127 i sitt förslag till avgörande. Det framgår nämligen av artikel 122 första stycket i domstolens rättegångsregler att domstolen skall besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas eller när överklagandet bifalls och domstolen slutligt avgör tvisten.

88 Eftersom detta är fallet i förevarande mål och parlamentet uttryckligen har yrkat att Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna som har uppstått under förfarandena vid domstolen och förstainstansrätten i enlighet med artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler, skall yrkandet bifallas. Det framgår nämligen av förevarande dom att det huvudsakliga överklagandet skall bifallas och att Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos talan om ogiltigförklaring av besluten av den 4 februari 1999 skall ogillas.

89 Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando skall således förpliktas att bära sina rättegångskostnader samt ersätta parlamentets rättegångskostnader för förfarandet i första instans och i förevarande överklagande.

90 Eftersom parlamentet även har yrkat att Gastone Parigi skall förpliktas att ersätta samtliga kostnader för överklagandet och denne har tappat målet, skall han förpliktas att bära sin rättegångskostnad och ersätta parlamentets rättegångskostnad som hänför sig till anslutningsöverklagandet.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

- 1) Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 26 oktober 2000 i de förenade målen T-83/99–T-85/99, Ripa di Meana m.fl. mot parlamentet, upphävs i den del Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos talan bifölls i målen T-83/99 och T-84/99.
- 2) Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos talan om ogiltigförklaring av besluten i kvestorskollegiets skrivelser nr 300762 och nr 300763 av den 4 februari 1999 om avslag på Carlo Ripa di Meanas och Leoluca Orlandos respektive ansökningar om att det provisoriska pensionssystem som avses i bilaga III till bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar till Europaparlamentets ledamöter skall tillämpas med retroaktiv verkan ogillas.
- 3) Gastone Parigis anslutningsöverklagande avvisas.
- 4) Carlo Ripa di Meana och Leoluca Orlando förpliktas att bära sina rättegångskostnader och ersätta Europaparlamentets rättegångskostnad i första instans och i förevarande överklagande.

- 5) **Gastone Parigi skall bära sin rättegångskostnad och ersätta Europaparlamentets rättegångskostnad som hänför sig till anslutningsöverklagandet.**

Timmermans

Rosas

La Pergola

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 29 april 2004.

R. Grass

V. Skouris

Justitiesekreterare

Ordförande